

er den, at det ikke ophæver den Ulighed, hvormed Afgifterne nu hvile paa de forskellige Skibe, idet det kun er ganske enkelte store Selstaber, der holde faste Ruter, som faae Gavn af Bestemmelsen om Frihed for Gebyrer, naar dets Skibe have været tre Gange paa vedkommende Sted — hvilket iøvrigt ogsaa Landsthingsudvalget i sin Betænkning gjør opmærksom paa. Forslaget raader ikke Bod paa den Ulighed, hvorved Afgifter tynger paa den Art Skibe og de almindelige Fragtskibe. Dernæst stiller det heller ikke de danske Skibe paa lige Fod med vore nærmeste Naboer, jo til Nød med de norffe og svenske, men med langt høiere Afgifter end de tyske og engelske Skibe. Paa den anden Side har Forslaget ganske vist faaet en Tilføjning — ogsaa i det andet Thing — som gjør, at selv om man ikke vil kunde faae Vædringsforslag gennemførte, som føre Forslaget længere frem mod det ønskede Maaal, vil det høie Thing vel endda kunne stemme for Forslaget. Det er for det Første Paragrafen, at Loven skal undergives en Revision om tre Aar og dernæst den midlertidige Bestemmelse, hvorefter Statskassens Forhøielse til at dække Konsulerne den Nedgang i deres Lønning, som fremkommer af denne Lov, kun gjælder i tre Aar. Altsaa om tre Aar vil Spørgsmaalet igjen være for, og jeg tror ganske vist, at hvis vi skulde have ventet en Snes Aar — det har jo været saaledes med Konsulatafgifterne siden 1824, at der er gaaet en Snes Aar mellem hver Revision — og altsaa i den Tid har Lovforslaget, som det nu foreligger, da vilde hele Skibsfarten, Skibsrederne og Skibsførerne sige: Nei, lad os saa ikke jage denne Lov igjennem nu i denne Samling, men vente og tage Spørgsmaalet op til næste Aar; saa maatte det kunde være arbejdet op mod det Princip, som dog er det eneste Principrigtige, at den Skipper, som vil benytte Konsulens Hjælp, skal betale Konsulatgebyrerne, og den, som ikke har Noget med ham at gjøre, har heller ikke Noget at betale. Dette er naturligvis det rette Princip, og det var jo ogsaa det, som Grosserer-societetet ønskede, men som Regjeringen ikke kunde gaa ind paa den Gang, og som det andet Thing heller ikke er kommet til. Altsaa, var der ikke den Bestemmelse om Revisionen, er jeg vis paa, at Skibsfarten vilde sige: Lad os saa heller vente til næste Aar og saa se at faae noget Bedre. Men da der nu er denne Bestemmelse om Revision, hvorefter det i hvert Fald kun bliver tre Aar, hvori det Nuværende staar urørt, vil rimeligvis de deri Interesserede tage med Tak mod dette Lovforslag, navnlig hvis det kunde lykkes, uden derfor at standse dets Gjennemfø-

relse, at faae enkelte Vædringer i den Retning, som jeg har omtalt, dels sigtende til Ophævelsen af den Ulighed, hvormed Gebyrerne nu hvile paa Skibene eftersom de gaa i fast Rute eller ei, og om muligt ogsaa en noget større Nedsættelse af Gebyrerne, saa at vi kom til at staa mere paa lige Fod med de nærmeste søfarende Nationer, med hvem vore Skibe skulle konkurrere.

Berg: Jeg vilde gjerne spørge den ærede Udenrigsminister, om de Beregninger, man er kommen til i Udenrigsministeriet, gaa ud paa, at Konsulerne ville blive bedre lønede eller daarligere lønede efter denne Lov. § 2 er jo nemlig ny, men hvormeget Nytt, der er deri, fremgaar ikke af Anmærkningerne efter de hidtil mig bekendte Oplysninger. Jeg antager det for givet, at det høie Udenrigsministerium har foretaget en Beregning over, hvad det kunde antages, at de respektive Konsulater ville faae i fornyet Indtægt ved den Instrux, som findes i Landsthingets Betænkning efter Meddelelse fra Udenrigsministeriet. De Konsulater, for hvilke der ikke er taget Forbehold i Retning af, at de skulle finde sig i, at man skulde kunne forandre Reglerne for Gebyrerne, skulle jo have en vis, ikke ubetydelig Erstatning for denne lille Nedsættelse af Konsulatgebyrerne, som Lovforslaget omtaler. Men mon de ikke alligevel gjennem den nævnte Tarif faae fuld Erstatning for dette Afslag, saa de i Grunden faae baade i Pose og i Sæt, baade efter § 2 og derefter ved Statskassens Erstatning? Jeg kan ikke skjønne rettere end, som den sidste ærede Taler (E. Sørensen) udviklede, at den uhyre Ulighed, som bestaar mellem de danske Dampskibe, der ikke gaae i regelmæssig Tour fra Havn til Havn og heller ikke faae Fordelen af de Fri-tagelser for at betale for indladet og udloset Gods i Mellemhavnene, og de Skibe, der have disse Fordele — at denne uhyre Ulighed, siger jeg, bør udlignes noget mere, end Lovforslaget foreslaar. Det kan formentlig se derved, at man lader Nr 2 under § 1 staa, men i § 1 nedsætter selve Takten f. Ex. til 6 i Stedet for 10 Ore, og saa lader 30 staa, saaledes altsaa, at det Skib, der har været i en Havn 5 Gange, faar Frihed for Betaling, medens de nu faae det for 3 Gange. Altsaa, denne Forskjel er overordentlig betydelig. Vi have Oplysninger, som gaae ud paa, at et Skib af 509 Tons, som ikke gennemgaende, men dog i visse Tilfælde anløb forskjellige Havne 3 Gange, betalte c. 1,200 Kr. i Konsulatgebyrer, medens et andet Skib, der er betydelig større, paa 734 Tons, og som anløb 2—3